

Nora Roberts

Hódító herceg

A The New York Times sikerszerzője

NORA
ROBERTS

HÓDÍTÓHERCEG

VINTON

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételekészítést és mindenfajta információátvitelt vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Nora Roberts, 1987 – Vinton Kiadó Kft., 2020

A mű eredeti címe: *The Playboy Prince* (Silhouette Intimate Moments)

● *Magyarra fordította:* Hanny Norbert

Második, átdolgozott kiadás

● *Borító:* Barczag Andrea

● *Kép:* Shutterstock

ISBN 978-963-448-955-9

HU ISSN 1588-8096

A MIRA® a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2019

● *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.

● *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

● *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

● *Műszaki vezető:* Sárai Szabó Mária

● *Telefon:* +36-1-781-4351; *e-mail-cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat: www.vintonkiado.hu

Árusításban terjeszti a LAPKER Rt. és egyéb terjesztő szervek.

Tájékoztatjuk tisztelt olvasóinkat, hogy a különböző versenyeken és rejtvény-pályázatainkon részt vevők adatai (név, lakcím) kiadónk nyilvántartásába kerülnek. Résztvételükkel hozzájárulnak ahhoz, hogy a – fenti adatok felhasználásával – későbbiekben akcióinkra, kiadványainkra felhívjuk szíves figyelmüket.

● *Szedés:* Vinton Kiadó Kft.

● *Nyomás:* RAS-Nyomda Kft.

● *Nyomda címe:* 6000 Kecskemét, Mindszenti krt. 63.

● *Megrendelés száma:* 001601

● *Nyomtatás időpontja:* 2019/50.

● *Felelős vezető:* Szlancsik János ügyvezető igazgató

1

A csődör felvágatott a domb tetejére, csak úgy porzott az út utána. A csúcson felágaskodott, mellső két lábával a levegőt kapálva. Ló és lovasa egy pillanatig sötét sziluettnek látszott csupán a verőfényes délutáni égbolt előterében, s egyik ijesztőbbnek tűnt, mint a másik.

Az állat patája még földet sem ért, a lovas már oldalába is nyomta a térdét, hogy eszeveszett iramban leszáguldjanak a meredek lejtőn. Az ösvény egyenletes volt ugyan, de távolról sem veszélytelen: egyik oldalon meredek sziklafal szegélyezte, a másikon szakadék. Teljes sebességgel, vakmerő vadsággal vágtaztak végig rajta.

Csak egy őrült lovagol ilyen pökhendi hanyagsággal, fittyet hányva az életveszélyre, izmai tűrőképességére. Csak egy őrült – vagy egy álmodozó.

– *Avant*, Dracula! – súgta az állat fülébe mély, kihívó hangon a lovas, majd felnevetett.

Olyan férfi hangja volt ez, aki a félelmet nyalánságnak, a száguldást pedig bornak tekinti.

A madarak a paták porzó, viharos dobogásától ijedten rebbentek fel a sziklafal bokrairól és fáiról az ég felé. Panaszos csivitelésük hamar elhalt a távolban. Az ösvény balra kanyarodott, a mén megállás nélkül vágatott rajta tovább. Mintegy negyven méterrel a szerpentin széle alatt hullámozott a mélykék tenger, távoli robajjal ostromolva a fehérre fakult szirtfalat. A ló patája alól sima, kerek kavicsok röppentek hangtalanul a szakadékba, míg el nem nyelte őket a víz.

A lovas vetett egy pillantást lefelé, de nem lassított. Még csak eszébe sem jutott.

Ilyen magasságból nem lehetett érezni a tenger sós illatát. A megtörő hullámok hangja is oly gyenge volt, mint a még távoli, veszélytelen vihar morajlása, a víz mégis fenyegetőnek, titokzatosnak tűnt. Minden évben megkövetelte a maga jussát, amelyet többnyire férfiak fizettek meg, a saját életükkel. A lovas megértette, sőt elfogadta ezt – így volt az idők kezdete óta, és így is lesz, amíg világ a világ. Ilyenkor, mint most is, a sorsba, valamint saját kivételes képességeibe helyezte bizalmát.

A csődörnek nem volt szüksége sem ostorra, sem sarkantyúra, hogy még tovább növelje az iramot. Mint mindig, gazdája izgatottsága és önbizalma elég volt ehhez. Leszáguldottak a kanyargó szerpentin, míg a hullámok robaja és a sirályok vijjogása el nem nyomott minden más hangot.

Külső szemlélő meg lett volna győződve arról, hogy a lovas vagy ördögök elől menekül, vagy a szeretőjéhez siet, elég volt azonban egy pillantást vetni az arcára, hogy kiderüljön, egyik sem. Szemében nem félelem,

nem is vérmes várakozás csillogott, hanem kihívás – a pillanat kihívása. Sötét haja ugyanolyan szabadon lobogott a szélben, mint a ló sötét sörénye.

A mén szurokfekete, hullámzó izomtömeg volt széles marral, robusztus nyakkal. Bár csatakos volt a verítéktől, légzése egyenletes, erős maradt. A lovas szálfegyenesen ült a hátán, keskeny, napbarnított arca csak úgy sugárzott. Telt, íves ajkának mosolya vakmerőségről, ugyanakkor büszke elégedettségről árulkodott.

Amint a lejtő egyre lankásabbá vált, az állat szökkenései hosszabbak lettek. Elszáguldottak a fehérre meszelt tengerparti házak mellett, ahol a szárítóköteleken percek alatt megszáradtak a ruhák az erős szélben, és a virágok itt-ott még a sziklába is gyökeret eresztettek. Az udvarokban friss pázsit zöldellt a kemény munka eredményeképpen. Az ablakok tárva-nyitva álltak, némelyiken függöny sem volt. Még mindig magasan járt a nap, és perzselően ontotta sugarait, bár jócskán elmúlt már dél. A csődör továbbra sem lanyhulva, egy mellmagasságú élő sövény felé kanyarodott anélkül, hogy gazdájának arrafelé kellett volna irányítania a zablával. Puhán, ívesen átszökellt felette.

A távolban már látszottak az istállók. Amilyen veszedelmesen vonzóak voltak a sziklák mögöttük, olyan békés rend uralta a látványt előttük. A vörös és fehér épületek ugyanolyan ápoltak voltak, mint a pázsit körülöttük, élénk színfoltot képezve a köves talajú, de élettelin zöldellő tájban. Az elkerített legelő mellett nyergelő és kifutó is volt, ahol jóval kevésbé drámai körülmények között foglalkoztak a lovakkal, mint a lovas Draculával.

A lovászok egyike éppen körbefuttatott egy fiatal kancát kötőféken, amikor meghallotta a csődör érkezését. Vakmerő, mint egy kamasz, gondolta mogorván, de nem minden csodálat nélkül. Tulajdonképpen már megszokták ló és lovasa sebes száguldását – két másik lovász már várt is rájuk.

– Fenség!

Bennett de Cordina herceg könnyedén lesiklott Dracula hátáról. Nevetése ugyanolyan csibészes volt, mint lovaglási stílusa.

– Hagyd csak, Pipit, majd én gondoskodom a levezető köréről!

Az idős lovász enyhe bicegéssel előrelépett. Érett, markáns vonásai nyugalomról árulkodtak, de titokban fürkésző pillantást vetett mind a hercegre, mind a ménre, sérülés jeleit keresve.

– Ha megbocsát, fenség, üzenet érkezett a palotából, amíg lovagolni volt. Armand herceg látni kívánja önt.

Bennett nem minden rosszallás nélkül a lovász kezébe adta a kantárt. Legalább annyira élvezte a levezető órát Draculával, amikor megsétáltatta és lecsutakolta, mint a lovaglást, édesapja kérése azonban mindennél fontosabb.

– Sétáltassák meg alaposan, Pipit! Hosszú vágta volt.

– Igen, uram – felelte a lovász, aki élete háromnegyed részét lovak mellett töltötte. Ő ültette fel Bennettet az első pónijára. Most, hatvanévesen, egy súlyos esés miatt egyik lábára sántítva, tisztán emlékezett saját lendületes, szenvedélyes ifjúságára. Megpaskolta Dracula nyakát, hogy érezze, mennyire csatagos. – Magam gondoskodom róla, fenség.

– Köszönöm, Pipit – felelte a herceg, de nem bírta megállni, hogy ne csatolja le legalább a hevedert a lóról.

– Nem kell megköszönnie, fenség – sóhajtotta a lovasz, majd halk morgás közepette leemelte a nyeret a ménről. – Nincsen még egy lovasz rajtam kívül, akinek van türelme ehhez az ördöghöz.

Amikor a csődör viháncolni kezdett, Pipit franciára váltott. A ló pillanatokon belül lenyugodott újra.

– Nem is bíznám a legjobb lovamat senki másra. Ma este talán megérdemel egy vödörrel több zabot.

Pipit szenvtelenül fogadta a dicséretet. Minden szerénytelenség nélkül tudta, megérdemli.

– Ahogyan óhajtja, uram.

Bennett bólintott, majd kedvetlenül elsétált az istállóktól. Saját magára is ráfért volna egy óra levezetés. Szüksége volt a gyors, vakmerő lovaglásra, a mozgásra és sebességre, de mindenekfelett e lopott órák szabadságára vágyott.

Már harmadik hónapja a szokottnál jobban a palotához, a protokollhoz, a pompához és a politikához volt láncolva. Miután bátyja, Alexander után ő állt legközelebb Cordina trónjához, legalább olyan vesződéses feladatok hárultak rá is, még ha nem is nyilvánosak. Születésétől fogva meg kellett felelnie az uralkodócsalád tagjaként rá háruló kötelezettségeknek, s általában élete természetes velejárójának tekintette őket. Az elmúlt évtől azonban egyre terhesebbnek találta mindent, hogy pontosan miért, maga sem tudta.

Gabriella észrevette fiatalabbik öccsén a változást, és ezt Bennett is tudta. Úgy érezte, a nővére talán az

okkal is tisztában van. Brie-nek is, akárcsak neki, mindig nagy igénye volt a szabadságra, magánéletre.

Gabriella azonban soha nem vonakodott teljesíteni a kötelességét, gondolta Bennett, miközben belépett a palota kerti kapuján. Ha szükség volt rá, ment. Ma is minden naptári év felét a Fogyatékos Gyermekéért Alapítványnak szentelte, emellett feleség volt, és négygyermekes anya.

Bennett zsebre tett kézzel lépdelt felfelé a lépcsőn édesapja irodája felé. Mi a baj vele? Miért érzi úgy hónapok óta, hogy ki kellene surrannia egy csendes éjszakán a palotából, és elmenekülnie innen bárhová?

Ha szabadulni nem is tudott az érzéstől, sikerült uralkodnia magán. Halkan bekopogott édesapja ajtaján.

– *Entrez!*

Az uralkodót nem az íróasztala mögött találta, ahogyan várta, hanem egy teáskanna mellett az ablaknál. Vele szemben egy lány ült, aki Bennett belépésekor nyomban felállt.

Az ifjú herceg, a női nem nagy csodálója lévén, előbb alaposan megnézte magának a hölgyet, és csak ezt követően fordult édesapjához.

– Elnézést, ha félbeszakítottalak benneteket! Úgy hallottam, látni szeretnél.

– Így van – bólintott az uralkodó, és kortyolt egyet a teájából. – Már vártalak. Bennett, hadd mutassam be Lady Hannah Rothchildot!

– Fenség – pukedlizett a lány, és lopva ő is végigmérte a herceget.

– Örülök, hogy megismerhetem, Lady Hannah – csókolt kezét Bennett, és másodpercek alatt véleményyt

alkotott a lányról. Vonzó, de nem hivalkodóan. A maga részéről jobban szerette a kevésbé törekény nőket. A ki-ejtése alapján brit, ő pedig a franciákat részesítette előnyben. Karcsú, előkelő, de tartózkodó, tehát ismét csak nem az ő esete, hiszen mindig is az érzéki, rámenősebb nőknél akadt meg a szeme. – Isten hozta Cordinában!

– Köszönöm, fenség. – Hannah akcentusa tagadhatatlanul brit volt. Amikor pillantásuk találkozott, a herceg megállapította, hogy a szeme mélyzöld. – Csodálatos ez a kis ország.

– Kérem, üljön vissza, kedvesem! – intett a lánynak Armand, majd elővett egy újabb csészét, és teát töltött. – Bennett.

Hannah kifürkészhetetlen arccal összekulcsolta a kezét az ölében. Nem kerülte el a figyelmét a herceg lemondó pillantása a teáskanna láttán. Bennett ennek ellenére engedelmesen helyet foglalt, és elfogadta a csészét.

– Lady Hannah édesanyja távoli unokatestvéretek – kezdte Armand. – Eve akkor ismerkedett meg vele, amikor ő és a bátyád nemrégiben Angliába látogatott. Lady Hannah volt olyan kedves, hogy elfogadta Eve meghívását. Nálunk vendégeskedik egy ideig.

Bennett nagyon remélte, édesapja nem azért mondta el mindezt, mert neki kell majd kísérgetnie a lányt mindenhová. Bájos volt ugyan, de úgy öltözött, mint egy apáca. Szürke, magas galléros ruhájának szoknyarésze mintegy öt centiméterrel a térde alatt végződött, ráadásul a szín csak még jobban kiemelte bőrének jellegzetesen brit sápadtságát. Az izzó szempárt leszámítva arcán sem volt semmi figyelemreméltó, sötétszőke haját

szorosán, dísztelenül hátrafogta. A herceget leginkább Viktória korabeli uralkodónők társalkodónőire emlékeztette. Színtelen. A jó modornak megfelelően könnyedén, barátságosan rámosolygott.

– Remélem, legalább annyira élvezi majd itt-tartózkodását, mint amennyire mi élvezzük a társaságát.

Hannah ünnepélyes pillantással viszonzta a mosolyt. Eltűnődött, vajon a herceg tisztában van-e vele, milyen vonzó fess lovaglószerelésében, és arra a megállapításra jutott, hogy igen.

– Biztos vagyok benne, hogy felejthetetlen élmény lesz. Roppant hízelgő, hogy Eve hercegné éppen engem kért meg, legyek mellette, miközben második gyermeke születését várja. Remélem, képes leszek megadni neki minden segítséget, amire csak szüksége van.

Bár az uralkodó gondolatai máshol jártak, készségesen megkínálta mindkettőjüket a süteményekből.

– Lady Hannah igen nagylelkű volt, hogy elfogadta a meghívást. Komoly hírnévnek örvend irodalmár körökben, jelenleg is éppen egy esszésorozaton dolgozik.

Minden világos, gondolta Bennett, és néma szenvedéssel kortyolt egyet a gyűlöletes teából.

– Elismerésem.

Hannah ajka halvány mosolyra húzódott.

– Kedveli Yeatset, fenség?

Bennett felegyenesedett a székében. Legszívesebben az istállóban lett volna újra.

– Olvastam tőle ezt-azt.

– Hétvégére itt lesznek a könyveim. Szívesen kölcsönadom bármelyiket, ha óhajtja. – Hannah továbbra

is összekulcsolt kézzel felállt. – Ha megbocsátanak, távozom. Szeretném befejezni a kicsomagolást.

– Ahogyan óhajtja, kedvesem. – Armand herceg elkísérte a lányt az ajtóig. – Vacsoránál találkozunk. Kérem, csengessen, ha bármire szüksége van!

– Köszönöm, felség – pukedlizett Hannah egyszerre mindkettőjük felé fordulva. – Kellemes délutánt, Bennett herceg!

– *Bonjour*, Lady Hannah! – mosolygott rá Bennett. Megvárta, míg becsukódik az ajtó, majd leroskadt a széke karfájára. – Attól tartok, Eve egy hét alatt halálra unja magát a társaságától. – Gondosan elkerülve a teáskannát, vett egy maroknyi süteményt a tálcáról. – Azt hittem, jobb emberismerő.

– Eve nagyon megkedvelte Hannah-t a kéthetes angliai tartózkodása során – vetette ellen az uralkodó, majd egy halkán gördülő redőnyű bársecszékhez lépett. Fia nagy megkönnyebbülésére elővett egy brandysüveget. – Rendkívül művelt, jó családból származó fiatal lány. Édesapja a brit parlament nagy tiszteletben álló tagja.

A brandy erős volt, és átható. Armand töltött mindkettőjüknek, de csak módjával.

– Ez mind szép és jó, de... – Bennett pohárért nyúló keze hirtelen megmerevedett a levegőben. – Te jó ég, apa, ugye nem azért van itt, hogy összehozzatok velem? Távolról sem az esetem.

Az uralkodó kemény vonásai megenyhültek. Elmosolyodott.

– Ebben biztos voltam, fiam. Nyugodj meg, Lady Hannah nem azért van itt, hogy elcsábítson!

– Félek, erre amúgy sem lenne semmi esélye. – Bennett egy ideig csak nézte a brandyt a poharában, majd nagy élvezettel kortyolt egyet. – Szóval Yeats.

– Tudod, fiam, vannak, akik szerint az irodalom nem csak lovaglásról szóló szakkönyvekből áll – mutatott rá Armand herceg, és elővett egy cigarettát.

Nyaka tövében megfeszült egy izom, és hiába körzött óvatosan a fejével, nem akart kilazulni. Remélte, hogy a feszültség nem terjed tovább.

– Jobban szeretem a hasznos irományokat a viszonzatlan szerelemről és egy esőcsepp szépségéről áradozó költeményeknél. – Bennett enyhe lelkifurdalást érzett saját, gonoszkodó megjegyzése hallatán. Némiképp szívélyesebben folytatta: – Akárhogyan is, ígérem, megteszek minden tőlem telhetőt, hogy Eve új barátnője jól érezze magát nálunk.

– Efelől nem volt kétségem.

Miután Bennett ily módon megnyugtatta a lelkiismeretét, folytatta a számára fontosabb témákkal:

– Az arab kanca karácsonyig elleni fog. Fogadni merek, hogy mén lesz. Dracula csak erős csődört nemzhet. Van három csikóm, tavaszra készen állnak a bemutatóra, egy másik pedig megérdemli, hogy benevezzük az olimpiára. Szeretnék mind a négygel foglalkozni az elkövetkező hetekben, hogy a lovasoknak több idejük maradjon dolgozni velük.

Armand herceg szórakozottan bólintott, és tovább forgatta brandyjét a poharában. Bennett enyhe rosszalással és türelmetlenséggel figyelte, de uralkodott magán. Tisztában volt vele, hogy az istálló és a lovak a fontossági sorrendben meglehetősen hátul szerepelnek

édesapjánál. Hogyan is szerepelhetnének elől a bel- és külpolitikai nehézségek, valamint a koronatanács állandó nyomása mellett?

Az életnek azonban nem szabad csupán erről szólnia. A lovak nemcsak páratlan élvezetet nyújtottak, de öregbítették Cordina uralkodócsaládjának hírnevét, miután övük volt Európa egyik legkiválóbb istállója. Bennett ezt tartotta az egyetlen valóban értékes hozzájárulásának a családjuk és országuk hírnevéhez. Ugyanolyan keményen dolgozott az istállóban, mint bármelyik lovasz vagy istállófiú, elvállalta még a legkeményebb, legpiszkosabb munkákat is. Az évek során minden létező könyvet áttanulmányozott a lótartásról. Nem kis elégedettséggel töltötte el a felfedezés, hogy született érzéke van a lovakhoz, egyben újult erővel és lelkesedéssel vetette magát a tanulmányaiba. Rövid idő alatt az amúgy is kiváló istállót a legkiválóbbak közé emelte. Biztos volt benne, hogy tíz éven belül a nyomukba sem ér majd senki.

Voltak napok, amikor úgy érezte, meg kell osztania a lovakkal kapcsolatos terveit valakivel az istállón kívül is, ugyanakkor megértette, hogy ez a valaki ritkán lehet az édesapja.

– Úgy látom, nem alkalmas a pillanat, hogy ezt megbeszéljük – sóhajtott, majd ivott egy kortyot a brandyjéből, és várt, hátha Armand herceg előáll azzal, ami a szívét nyomja.

– Valóban nem. Sajnálom, Bennett. – Apaként bánta a dolgot, uralkodóként azonban nem tehetett másként. – Elmondanád, milyen teendőid vannak a következő héten?

– Én is csak nagy vonalakban tudom – felelte az ifjú herceg. Érezte, amint ismét előntik nyughatatlan érzései. Felállt, és elkezdett fel-alá sétálni az ablakok között. Milyen közelinek tűnt a tenger, mégis milyen távoli volt! Egy pillanatra azt kívánta, bárcsak egy hajón lenne újra, százmérföldnyire minden parttól, és figyelné, amint a közelgő vihar első jelei a látóhatáron mutatkoznak. – Hét végén Le Havre-ban kell lennem, akkor fut be az *Indépendance*. Emellett találkozom a Farmerek Szövetségének vezetőjével, és van pár jelenésem hivatalos ebédeken is. Cassell minden reggel felvilágosít a pontos napirendről. Ha fontos, megkérem, hogy gépelje ki neked a lényegét. Biztos vagyok benne, hogy legalább egy szalagot át fogok vágni roppant ünnepestélyes keretek között.

– Bezártnak érzed magad, Bennett?

A herceg vállat vont, majd lehajtotta brandyje maradékát. Pillanatokon belül visszatért arcára a jól ismert, könnyed mosolya. Túl rövidnek tartotta az életet ahhoz, hogy panaszkodásra pazarolja az időt.

– Csak a pántlikákból van elegendő. Minden más legalább értelmesnek tűnik.

– Te is tudod, hogy az ország népe többnek tekint bennünket, mint pusztán uralkodóknak.

Bennett elfordult az ablaktól. Mögötte a nap magasan, fényesen ragyogott. Bármilyen titkos vágyat dédelgetett is a szívében olykor, soha nem bújhatott ki az uralkodócsalád tagjaként rá háruló kötelezettségek alól.

– Tudom, apa. A baj csak az, hogy bennem nincsen meg Alex türelme, Brie áldozatkészsége és a te önuralmad.

– Pedig mindháromra szükséged lesz, méghezvá hamarosan – jegyezte meg Armand herceg, majd letette a poharát, és a fia szemébe nézett. – Deboque két napon belül szabadul a börtönből.

Deboque. Pusztán a név említésétől görcsbe rándult Bennett gyomra dühében. François Deboque. Az ő utasításainak köszönhetően rabolták el a nővérét, Gabrielát, és ő állt az édesapja meg bátyja ellen tervezett merényletek mögött is.

Deboque.

Észrevétlenül megérintette a heget nem sokkal a bal válla alatt. Ott, ahol a golyót kapta, amikor Deboque szeretője meghúzta a ravaszt. Deboque-ért, Deboque miatt.

A bombát, amely két évvel ezelőtt robbant a párizsi nagykövetségükön, az édesapjának szánták. Seward esett áldozatul helyette, egy hű emberük, feleségét özvegyül, három gyermekét árván hagyva. Az ő vére is Deboque kezén szárad.

Mégis a Gabriella elrablása óta eltelt mintegy tíz év során senkinek sem sikerült közvetlenül bizonyítania, hogy Deboque áll a rablás, a merényletek, illetve a gyilkosság hátterében. Bár Európa és a tengerentúl legjobb nyomozói dolgoztak az ügyön, köztük Bennett sógora, egyikük sem tudott előállni semmi olyasmivel, ami egyértelműen igazolná, hogy Deboque mozgatta a szálakat.

Ezek után azt kell hallania, hogy napokon belül szabadul.

Egy percig sem kételkedett benne, hogy Deboque továbbra sem nyugszik, amíg be nem teljesíti bosszúját. Ők, az uralkodócsalád tagjai mindig ellenségei lesznek, ha másért nem, hát azért, mert a cordinai börtönben raboskodott több mint egy évtizeden keresztül. Afelől sem volt kétsége, hogy még ez alatt az évtized alatt is folytatta piszkos üzemeit a fegyver-, drog- és lánykereskedelem terén.

Sajnos, nemcsak kétségük nem volt, de bizonyítékuk sem.

Megerősítik az őrséget, szigorítják a biztonsági intézkedéseket. Az Interpol nem téveszti szem elől, mint ahogyan a Nemzetközi Biztonsági Szolgálat sem. Mindkét szervezet évek óta próbálta rábizonyítani Deboque-ra a gyilkosságot és a gyilkossági kísérletet, hiába. Mindaddig, amíg nem járnak sikerrel, és fel nem számolják a bűnszervezetét, Cordinát és egész Európát veszély fenyegeti.

Bennett zsebre tett kézzel kísértált a kertbe. Annak azért örült, hogy végre ismét *en famille* vacsorázhattak. Fel is oldódott valamelyest, bár Eve új barátnője előtt nem beszélhettek teljes nyíltsággal. Remélte, a csendes, pedáns lány semmit nem vett észre a feszültségből. Udvariasan válaszolt minden kérdésükre, és az egész vacsora folyamán nem fogyasztott egy pohár bornál többet.

Legalább tucatszor jutott Bennett eszébe, milyen jó lenne, ha Lady Hannah mégis inkább Angliában maradt volna, de minduntalan látnia kellett, milyen jó

hatással van Eve-re. Várandós sógornője már a harmadik hónapban volt a második gyermekével, s érthető módon semmi szüksége nem volt az aggodalmaskodásra, amelyet egy esetleges Deboque-ról való beszélgetés keltett volna. Két évvel ezelőtt Eve kis híján meghalt, miközben Alexandert védte. Ha Lady Hannah képes elterelni a figyelmét Deboque-ról, még ha csak naponta pár órára is, semmi kifogása nem lehet a más tekintetben nem túl szórakoztató jelenléte ellen.

Beszélnem kell Reeve-vel, gondolta Bennett, és ökölbe szorította a kezét a zsebében. Reeve MacGee több volt a nővére férjénél – az ország biztonsági szolgálatának fejeként talán válaszolni tud majd a kérdéseire. Márpedig neki legalább egy tucat kérdése volt. A palotaőrség megerősítésénél nyilván jóval komolyabb intézkedéseket is foganatosított a háttérben. Bennettnek semmi kedve nem volt vakon teljesíteni protokolláris kötelességeit az elkövetkező héten, miközben mások azon fáradoznak, hogy megvédjék őt és a családját.

Halkan káromkodott egyet, és felnézett az égre. A félholdat nem takarta felhő. Máskor egy ilyen balzsamos éjszakán, a kert virágainak illatától bódultan minden vágya egy lány lett volna, akivel együtt gyönyörködhet a csillagokban. Most a nyomasztó gondolataival és érzéseivel egyedüllétre volt szüksége.

Amikor meghallotta a kutyák ugatását, megmerevedett. Azt hitte, egyedül van, sőt biztos volt benne. Bármennyire is öregedő agarai nem ugattak sem a családtagjai, sem a palotaszolgák láttán. Halkan a zaj

irányába indult, félig reménykedve, hogy elláthatja a baját Deboque egy talpnyalójának.

Meglepődve hallotta a lány nevetését. Távolról sem volt halk vagy pedáns, inkább telt, jóízű. Elismerő pillantással figyelte, amint Hannah lehajol a lábához dörögöző kutyákhoz, és megvakargatja a fülüket.

– Ilyen csodálatos orosz agarakat még életemben nem láttam! – lelkesedett őszintén, majd még lejjebb hajolt, és hagyta, hogy az állatok megnyalogassák a kezét. A hold fénye finom nyakára és vonásaira vetődött.

Bennett szeme nyomban elkeskenyedett. E pillanatban a lány távolról sem tűnt színtelennek vagy visszafogottnak. A kékes fény sajátos kisugárzást kölcsönzött lágy, angol vonásainak, és kiemelte mélyzöld szemét. A herceg minden józan megfontolás dacára meg mert volna esküdni rá, hogy szenvedély és erő csillog benne. Jól ismerte a nőket, hamar felfigyelt mindkét tulajdonságra bennük.

Hannah ismét elnevette magát. Kacagása derűs volt, de perzselő is egyben, mint a nap.

– Csak semmi felugrálás! – figyelmeztette az agarakat, miután azok játékra készen körözni kezdtek körülötte. – Tiszta kosz lesz a ruhám, és fogalmam sincsen, hogyan magyaráznám ki a dolgot...

– Legjobb, ha az ember soha nem magyarázkodik.

Bennett hangja hallatán a lány felkapta a fejét. A herceg meglepődést vélt látni a tekintetében, de bármi is volt, hamar elmúlt. Amikor Hannah felegyenesedett, ismét az a nyugodt, jellegtelen angol lány volt, mint órákkal korábban. Bennett úgy döntött, a szenvedély,

amelyet az imént látni vélt, a fény játékának volt köszönhető csupán.

– Jó estét, fenség! – köszöntötte Hannah udvariasan, pillanatnyi habozás után. Alaposan leszidta magát gondolatban, amiért a hercegnek sikerült meglepnie.

– Észre sem vettem, hogy rajtam kívül van még valaki a kertben.

– Én sem – szabadkozott a lány. Pedig észre kellett volna vennie. – Elnézést kérek!

– Ne tegye! – mosolygott rá a herceg könnyedén. – Mindig is az volt a véleményem, hogy a kertet jóval kevesebben élvezik a kelleténél. Nem tud aludni?

– Nem, uram. Mindig nyugtalan vagyok egy hosszabb utazást követő éjszakán.

A két orosz agár Bennett megjelenésekor nyomban elpártolt a lány mellől. Hannah derűsen figyelte a virágzó jázminbokor oldalából, amint a herceg szeretettel végigsimít az állatokon erős, ügyes kezével. Tisztában volt vele, hogy számtalan csinos hölgy részesült már hasonló szerencséiben.

– A szobám ablaka éppen a kertre néz. Gondoltam, sétálok egyet.

Valójában inkább a virágok egzotikus, ellenállhatatlan illata volt az, ami kicsalogatta, a kert szépségét, harmonikus elrendezését csak itt vette észre.

– Én is éjszaka szeretek sétálni leginkább. Sok minden egészen más arcát mutatja ilyenkor – tette hozzá a herceg, és fürkésző pillantást vetett a lányra. – Nem gondolja?

– Ez természetes – bólintott Hannah, és valamivel a dereka alatt összekulcsolta a kezét.